

CAP

VERNELL

Nº 20

Capdepera-Cala Rajada

Agost 82

La Festa

Fa un parell d'anys que les festes del Carne de Cala Rajada han anat trobant un camí i una personalitat plens d'encerts i suggeriments.

Es reuneixen tren-Capdepera i Cala Rajada dults i entre tots can-la manera de fer unes pressupost molt migrat

A l'hora de la ve-millor i altres no tant. constitueix un gran es-cada grup de joves ha acceptat una respon-dels jocs dels nins; al tres hores diàries da-una setmana, ajudant rrots. Uns adornen l'es litzen i preparen el mā llet freda i altres bes blers per dur els tro-

ta o quaranta joves de amb una dotzena d'a-vien impressions sobre festes nostres amb un (270.000 pts. enguany):

ritat uns anys surten Però lo que sempre pectacle és veure com aguanta metxa allà on sabilitat: Uns cuiden tres passen dues o munt el moll, durant els nins a fer capa-cenari i altres senya-raton. Uns adoben la treuen els seus do-feus i caramel.los...

I tots, tots, es troben damunt el moll fent cadena per compon dre les cadires abans de la funció del vespre. Per llevar-les no són just ells, molta gent es deixa dur d'aquest esperit i es posa a la cadena, dóna una mà; també els estrangers.

Es una realitat que s'ha anat fent; potser s'ha arribat més enfora de lo que es podia esperar. Sense grans medis es poden fer unes festes, i populars. La festa més gran és trobar-nos i esser-hi.

plaça des sitjar

ACAMPADA Prop de vuitanta nins i devers trenta joves de

Capdepera i Cala Rajada han passat uns dies d'acampada, del 23 al 29 de juliol, en Es Pi d'Es Maleter de vora Es Matzoc. Dies de natura, convivència, descans i bona cuina gràcies a l'ajuda de varies mares.

Com qui no ho vol, aquest grup ja ha fet més de quaranta excursions amb nins del nostre poble.

FOC Com el mes passat també aquest vos hem de donar compte de la barbàrie que nos enrevolta: el 1 d'agost es pegava foc Els Molins, molt prop del Castell, i l'endemà tornava a cremar Es Coll dels Vidriers. Encara queda algun pinotell verd, però ja li arribarà qualsevol dia el seu foll!

VILESA La dels que, aprofitant que el batle era al foc, li varen foradar les rodes del cotxe. També la dels que (¿els mateixos?) li feren estralls a l'instal·lació elèctrica del mateix vehicle. Déu nos n'alliber d'aquesta gent!

RATOLINS Tampoc és gens agradable conèixer 15 ò 20 al.lots de 14 a 20 anys que, quan no han entrat a una casa, han robat un motoret, o fet maig a una finca, etc. Aquesta vegada, dia 17 d'agost, la guàrdia civil n'agafà sis que havien intentat violar una alemanya prop del Carolina. No feia gaire dies que havien entrat a un parell de cases de Capdepera. Ja es tornen passejar pel poble: diuen que han pagat 27.000 pts. cada un de fiança. Fins a la pròxima.

SANT BARTOMEU Feim aquest número quan acaben de començar les festes de Sant Bartomeu. Ja vos ne parlarem en el pròxim número. Que les passeu amb alegria!

SANT ROC No n'hi ha poca de difèrència entre les festes del Carme i les de Sant Roc! Gran pressupost, festes "standard", presència constant del batle... Magra la verbena del dia 13.

Na Rocío Jurado (600 pts.) va dur-hi més gent, encara que es perdesin un milió de pessetes.

La "Noche de recitales" també fou bastant concorreguda. En "Jorge y Adriana" encara ara no deuen entendre què hi feien allà. Breu l'actuació de Sa Gavella i molt interessant Na Maria del Mar Bonet que es veié animada i molestada per un bingo que ningú va fer callar:

M^a. del Mar: "Hem musicat un poema molt delicat de Na Maria Antònia Salvà..."

Bingo: "Quedan dos cartones! Los últimos..."

Quan la cantadora alçava la veu tot quedava mesclat.

El darrer dia, l'únic gratuït, arrellegà molta gent. A l'hora de menjar coca tots pareixien nins afamegats. No pareixia ver.

Nova en aquestes festes ha estat la primera exposició filatèlica de Capdepera organitzada per l'associació Sol Naixent. Hi participaren tretze expositors.

plaça des sitjar

LLUM DE NA PINTORA! Estàvem a la carretera, dins Capdepera. S'atura un l27 i dos joves mos demanen si sabem on poden trobar N'Anyana, Es Claper i una antiga de torre de defensa civil que està dins el poble. Fan un repotatge fotogràfic de totes les torres de defensa que hi ha a Mallorca; vénen del Telegrafo. Mos oferim per acompanyar-los; ho agraeixen, però han vist fum a la muntanya i primer és anar a apagar el foc. Demanam on és el foc i resulta que han vist el fum dels fums; tots feim un alè. Podem anar a fer les fotos. Ells són de Binis salem i Sineu.

RECERCA El PSOE local va fora cor da cercant socis i noms perquè les llistes facin gola als electors. Per lo que sabem no tots els socialistes locals van d'acord en aquesta tasca, hi ha lluites per al protagonisme. Com sempre.

TEATRE Mentre el grup Es Mussol prepara la tómbola per anir mar la seva economia, mos arriba la notícia de que es fan gestions per a crear un nou grup de teatre que començaria representant "Els Reis". ¿Quin temps tardarem en tenir una altra revista?

ANIMACIO Devers quaranta nins, la majoria estiuejants, han participat en un curset d'animació que la Fundació Bartomeu March ha organitzat a l'Agulla del 9 al 20 d'agost. Llàstima que no hagi tengut cap arrelament en la realitat local.

APARCAR A la fi s'ha regulat la circulació pel carrer Leonor Servera. Ara els cotxes just poden aparcar a un costat del carrer.

JA HO VAL! El mateix dia entre dues botigues de Capdepera hi havia una diferència de 30 pts. per quilo en la venda de pollastres.

MERDERA El problema, o la vergonya, de les aigües brutes serà una de les grans batalles electorals de la tardor. ¿Mos diran lo mateix que abans de les altres?

VERGONYA Provau de pujar al Castell un d'aquests dies d'estiu que no conviden a anar a la platja. Està ple de visitants. Per poc que mogueu conversa tant als nacionals com als estrangers no tardaran gaire en fer-vos la pregunta: ¿per què el teniu tan abandonat? Aquesta vegada qualcú ha tirat tres escàlons de la terrassa dins la cisterna i les darreres aigües han obert dos esbaldrecs.

BARRUMBADA La nit del 7 al 8 d'agost rebentà en llamps i aigua. Mos crèiem que ja no en sabia de fer això. Encara que el 8 era diumenge, de bon matí una pala i un parell d'homes de la brigada llevaven la terra i les pedres del carrer Col.legi i de l'autovia Joan Carles.

CAMPIONA M'Antònia Amer, del Club de tenis Rancho Bonanza ha aconseguit proclamar-se campiona de Balears de tenis, categoria cadete. Enhorabona i no decaiguis en l'aprenentatge i els entrenaments.

nus en paraules

Toni Garau

- 1.- No he entès mai com els polítics d'aquest país parlen tan malament dels sermons dels capellans.
- 2.- Creuré que el viatge del Papa és evangèlic si serveix per donar feina als qui tant la necessiten de les ciutats on anirà.
- 3.- Tots hauríem de sebre el que s'amagarà darrera les paraules dels nostres polítics quan ens cantin les excel·lències dels seus programes.
- 4.- Crec que, tant com la nostra terra, els homes i dones dels nostres pobles necessiten una bona pluja per refrescarse de cap a peus.
- 5.- Després d'haver fet d'homo fort hauríeu pogut palpar la veritat de la meva debilitat.

LA BLANCA FLOR

Tu i jo xerram amb diferents paraules
i tu me mostres la saviesa
que dia a dia va ordenant la teva vida
i sembrant el teu futur;
i me mostres l'objecte del teu art,
que ami arriba a esser contrari
a l'objecte de la meva recerca humana.

Tanmateix aquestes diferències que estan per damunt
no aturaran el nostre esperit de saber
que tu i jo desitjam lo mateix,
i és aquesta cosa que no es pot anomenar.

Tanmateix és necessària la felicitat per a un homo,
perquè ell vol obrir la blanca flor per dintre
i mostrar-la cada dia en el somriure.

Mateu Gili

LLOCS DE VENDA:

- Els dos estancs de Capdepera.
- Llibreria. Plaça de l'Orient.
- Llibreria. Cala Rajada.
- Llibreria Escolar.

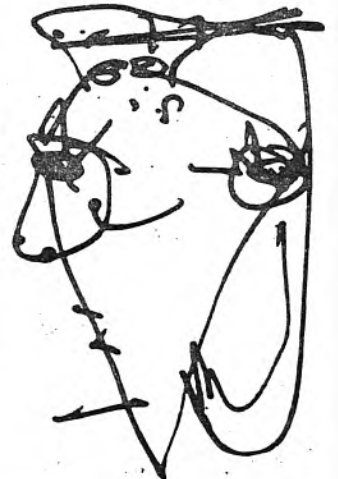
perquè ?

PER QUÈ per fer qualsevol grumalló sobre temes municipals només podem demanar informació al batle?

PER QUÈ el dia de Sant Roc tanquen les botigues d'Artà i les de Cala Rajada no?

PER QUÈ estan tan ben vigilats els motorets que fan renou a Cala Rajada i els turistes en poden fer a qualsevol lloc quan els dóna la gana?

PER QUÈ ningú ha tornat parlar del Castell?

Les cucaiades

El ras-ras-ras de la falç, tallant els brins del grà, posava acompanyamen a la tonada:

L'any passat sehàvem ordi un mes passat Sant Joan..

El que fos ordi, civada o blat e ra igual.

L'horabaixa, obert de pint en ample sobre l'Horitzó, trancorria calent dins un bataller de claror.

Falçada rera falçada, omplien el rostoll de gavelles. I, de sopte, devant el tornall, sullanes, entre l'ordi encara dret, se sentia el crit de la cucaiada. Feia un crit molt singular en aixecar-se. D'una abrivada s'enlairava, volant en cícrcols sobre nosaltres. ja sabem que prop, entre dos solcs de sembrat, trobaríem el seu niu. I el trobàvem. Agombolat entre dues pedretes, quatre busques i un poc de plomissó. Unes vegades hi havia els ous, altres les butzetes o esl ocellons ja vestits, gairebé a punt d'emprendre el vol. Ens miraven aterroritzats, els ocellons. Sempre respectàvem el niu. Al seu voltant deixàvem el rostoll molt llarg, segàvem només l'espiga, per tal de deixar-lo redissat del vant i del sol. Seguiem la segada.

Tenia el color terrós, la cucaiada, i, sobre el cap, una mena de caperutxa de plomes, que la diferenciava d'altres ocells del mateix color. Caminava airosa, coquetona, cercant insectes i larves entre els terrossos. Però el que tenia de més original era la seva manera particular de volar. Descrivia cícrcols, tenint sempre per eix la vertical del niu. A vegades, sobre aquesta vertical, quedava parada, immobilitat, amb un imperceptible moviment d'ales, com suspesa sobre el buit, pegant el seu crit peculiar, allargarissant en les darreres notes, que semblava repetir-se dins la quietud ofegadora de l'horabaixa estiuenc.

M'admirava el seu vol, me fascinava el seu crit. A vegades, a la gotzoneta sota el brancatge espès d'una figuera, la mirava obsessiu, esperant veure-la llençar-se al buit, fins al rostoll on tenia el niu, amb un insecte al bec per a limentar els fillons.

A l'hivern migraven, segurament a cercar terres més calentes. No ho sé. Lo cert és que ha fet un viatge sense retorn. Ara ja no se'n veuen de cucaiades. El seu vol circular i el seu crit allargarissat ja no omplen els horabaixes d'estiu. Tampoc hi ha segadors que, dins l'ample pla de la rota, deixin llarg rostoll per protegir el seu niu.

¿Degueren donar-se compte, les

cucaiades; de que el tractor i la batadora eren per ells armes destructives? ¿Que no tenen sensibilitat per respectar el seu niu? ¿Hauran trobat altres contrades on el sentit del progrés no estigui alienat per l'especulació? ¿L'hauran trobat a aquest país on progrés i benestar estiguin casats amb l'humanisme i el respecte a la natura?

Un poema d'En Joan Alcover diu
"Dels hostes de la terra,
és l'home encara
l'únic qui l'envileix."

Els poetes, com les cucaiades, semblen viarjers sense retorn. Ningú els escolta.

Qualcú pensarà si hi ha que deixar de segar amb el tractor per salvar quatre ocellons. No, no és això. Jo no deman tant. Encara que crec que seria meravellós, perquè així, tots tornariem a ser poetes. Tornariem a posar-nos el seny dins el buit del cervell, en lloc de dur-lo dins la butxaca. Tornariem a pensar. I, contra les ironies que puguin despertar aquestes retxes, segesc dient que seria meravellós que l'home tornàs a pensar, que tornàs a sentir. Seria un signe de que encara és viu, de que no és un cadàver -- dins una societat de difunts, de que se rebel·la a ser per més temps un objecte de consum.

El contacte directe amb la Terra, el viure-la amb intensitat tots els dies, el sentir-la com s'agomba la sota els nostros peus nuus, el sentir-nos insignificants davant la seva magnificència, l'omplir-nos els ulls de llunyanies, el comprovar cada dia que som un element més dels elements vius de la natura, -- tot això ens fa poetes i ens dona a comprendre el vertader sentit i les dimensions de l'autèntica llibertat. Un se'n dona compe de que tot el temp és nostros, que som amos i senyors de tot el temps del mon.

Però, oh, pobres cucaiades!, això no és rendable, això no ompl les butxaques dels especuladors, això no engreixa els qui ja estan massa grassos. I s'inventen noves fórmules. Se posa preu al nostros temps, se mos creen unes necessitats que no tenim se mos engabia dins una gàbia de ferro i formigó, se mos transforma en peces d'una màquina que funciona al ritme dels seus ingressos, se mos xalen les ales i els batecs de la poesia s'ofeguen dins l'espai tancat de la gàbia.

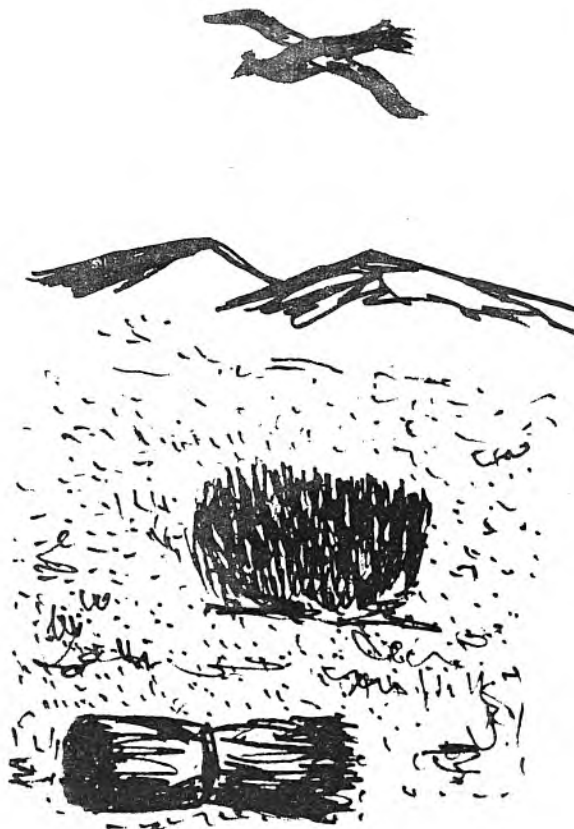
De tot aquest procés de transformació, d'aquesta metamorfosi alienant en surt un producte, productiu

pel capitalisme, que és, ni més ni menys que lo que ell volia: Un ésser bord i amorf que té, més que mai, la necessitat de treballar per satisfer unes noves necessitats: les del burgès.

Per aquest ésser nou no tenen valor les cucaiades, ni les revolucions, ni els espais oberts, ni la lluita de classes, ni els elements vius, ni la poesia i el sentit de la llibertat és una cosa abstracta que no arriba més enlla del cotxe, de la discoteca, del sexe i del mundial de futbol i, a poc a poc, camina pel camí sense retorn de les cucaiades.

Caldria que agafàssim tots un temps de reflexió, que pensàssim un poc en el vol circular i el crit a llargarissat de les cucaiades, que tornàssim a pensar i a sentir-nos poetes abans de les eleccions.

La nostra societat necessita un canvi inajornable per deixar de sentir-nos, com diu en Baltasar Porcel, difunts sota els ametlers en flor.

HISTÒRIA DE CAPDEPERA

L'AMO'N JOAN "COLL", Joan Sancho Alzamora (1879-1956)

Capítol II

El nostre origen també és cosa bastant mala d'aclarir, però que la població és molt antiga és molt cert: Heu diu el Rei En Jaume I que ja hi trobà poble. I també par la bastant clar de la torre de davant l'esglési d'el Castell que perteneix a una dominació molt antiga i altres monuments més antics encara.

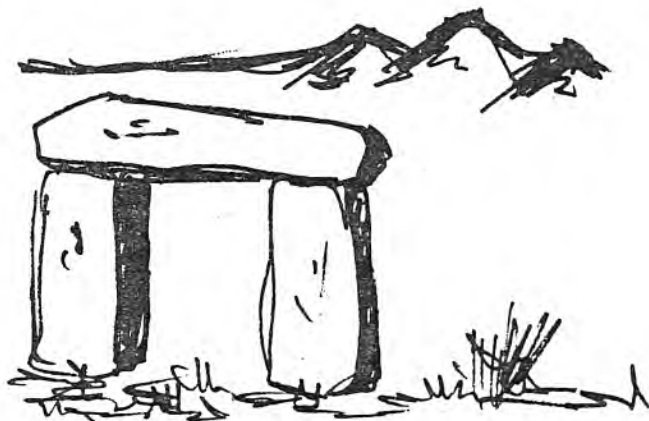
Els Clapers demostren la antigue dat dels habitants de Mallorca a on n'hi ha per moltes de bandes. Els qui han estodiat un poc de història antiga saben que aquests edificis servien de casa i defensa d'uns pobladors molt antics. Que aquestes cases eren de pedres molt grosses; tant grosses, que avui haurien de menester màquines molt potents per moure-les, i no obstant eren edificis habitats per gent.

D'aquests clapers n'hi ha tres o quatre que jo sé. Un està dins la possessió de l'Heretat, dins un cormellar molt ufanós, a mà esquerra quan anam a les coves, i li diuen el Claper dels Llegans. A els Clovets, molt a prop de la Mesquida, n'hi ha un altre però que crec que ha desaparegut. I l'altre, que és el més gros, està davant les cases de la possessió d'el Claper, aquest casi dins el poble. Aquests tres monuments no pareixen res més que un caramull de roques grossissimes perquè el temps los ha arruïnats, però hi ha homos que los troben moltíssim de mèrit.

Després en vengueren d'altres de pobladors que feren buidar els primers. Feren defenses i cases amb materials industrialitzats, es dir amb pedres i calç; d'aquestes defenses tan sols en queda una i encara poca cosa. Aquesta és la de davant l'esglési del Castell, que té una torre de molí damunt; i una altra que n'hi havia la llevaren per posar en lloc seu la casa o torre d'En Verga o D. Joan March.

Aquestes torres eren del govern. Fa uns quants anys les vengué per pocs diners. La torre Seca, o sia la d'En Verga passà a un parell de propietaris de un en un fins que aquest comprà la terra lindant a ella i ara forma part de l'edifici suntuós que posseeix dit senyor damunt aquella muntanyeta.

La de davant l'esglési del Castell la vengueren englobada en tot lo demés, o sia amb lo Castell i terres que li perteneixien, però que la torre ja estava tal com està avui amb la torre de molí de vent a damunt. La torre era molt alta, vint-i-cint o trenta metres, i per què la devallaren ja heu sabrem més endavant, lo cert és que aquestes dues torres també diuen que a Capdepera fa dos mil anys ja hi habitaven persones humanes.

Els godos dominaren Mallorca també, se feren cristians i els pobladors de la nostra terra heu foren fins que vengueren els moros que la conqueriren; i dins alguns anys tots heu foren i dominada per aquests heu va estar més de cent anys fins que vengué el conqueridor, que encara que no los tragués, els que no se'n volgueren anar se feren batiar. Això var ser l'any mil dos-cents vint-i-dos, i la història començarà ara, perquè lo que he dit fins aquí apenas té efecte per noltros encara que en tenga molt en termes generals.

COL·LABORACIONS

MATERIALS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA

L'INTERIOR DEL CASTELL

Durant cinc cents anys, fins a finals del segle XIX, el Castell ha estat fortalesa militar i poble de Capdepera. Dins el tancat de la murada hi varen conviure la comunitat civil (el poble) i la comunitat militar (els soldats i el governador).

M'imagin que en aquell temps lo civil i lo militar feia un sol cos; que el capdeperí era pagés i també soldat; que les quatre torres del Castell i la murada eren fortalesa i també vivienda, habitació. D. Toni Gil i en el CAP VERMELL de Maig del 82 mos diu que hi devia haver, en certs moments, una seixantena de cases.

Les cases de dins el Castell eren dels capdeperins. Ells les feren amb l'ajuda reial i les anaven passant de pares a fills. Encara en el segle XIX a un testament de la família Cofeta consta que tenen una casa dins el Castell.

En el segle XVIII, la comunitat civil abandona quasi totalment la fortalesa. Hi ha queixes de que el vicari Sard no se'n cuida de l'església i de que les rates se mengen l'orgue. El governador no permet que el molí que ha fet fer la família Cofeta damunt la torre d'En Miquel Nunis entri en funcionament. Es possible que la casa del governador es fes de bell nou aprofitant les ruïnes en que havien quedat les cases abandonades.

Quan l'any 1862 es produeix la subhasta i venda del Castell, l'interior estava tan abandonat i ruïnós com avui en dia. Vet aquí la descripció que hi ha en el Registre de la Propietat de Manacor (1):

"El castillo de Capdepera tiene de extensión treinta y dos mil quinientos cincuenta y cinco pies de superficie poco más o menos, cuyo terreno está cercado parte de él con una muralla muy antigua y derruida en cya muralla se hallan cuatro torres y además dentro dicho castillo se hallan cuatro habitaciones de

planta baja en muy mal estado y otra de planta alta algo regular y en el punto más elevado se halla un oratorio inutilizado con otra torre en frente y en el restante terreno y su cercado existen algunos nopales".

Segons aquesta transcripció hi havia dins el Castell quatre habitacions de planta baixa i una altre de planta alta. En aquest cas, habitació té el mateix significat que casa. La casa de planta alta és la casa del governador, les altres quatre pertanyien a famílies que encara hi vivien. Quan fa referència a l'església diu que està inutilitzada; ¿Perquè no diu que les cases estan utilitzades?

L'any 1875, tres anys després d'haver registrat el Castell, encara hi ha dues cases hi viuen. A una la família d'en Toni Juan Sureda (3 persones), és el donat, l'encarregat del Castell; a l'altre casa hi viu en Bartomeu Moll Vaquer i esposa. Aquelles cases en runes serviràn per recollir aquells immigrants més pobres i desparellats que no troben posada en el poble. Fins a finals de segle hi viurà gent.

L'any 1893 s'estableix la costum de fer una processó el dia de la Mare de Déu de L'Esperança. El vell camí que passa per davant la casa del governador resulta estret i molest; així que decideixen fer-ne un altre més còmode. És el que

feim servir de llavors ençà. Me deman, ¿com és possible que la gent continui vivint dins el Castell i que facin un camí nou per arribar a l'esglesia sense tenir uns drets de propietat o possessió?

A l'escriptura de venda consta que a la subhasta de 1862 hi treien un edifici conegut pel Castell de Capdepera i "sus dependencias". No dóna cap relació de quines podien esser aquestes dependències; en el meu parèixer hi entraven: la presó (entrant pel portalet a mà esquerra), "el cuerpo de guardia" (entrant a mà dreta), la casa del Governador, l'esglesia i és possible la vicaria i la Torre d'en Miquel Nunis. Tractant-se d'un edifici militar no crec que "las dependencias" poguessin esser les casses dels cap

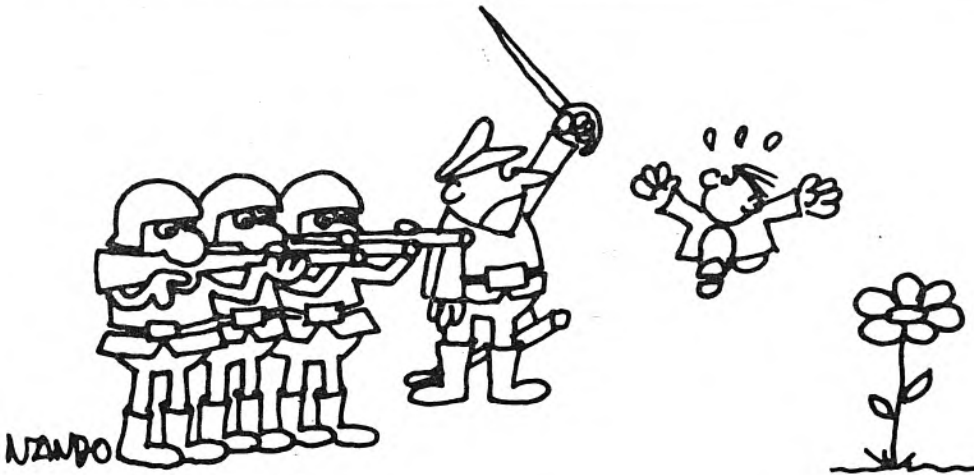
deperins.

D. Joan A. Fuster Cuerda a l'entrevista publicada a CAP VERMELL (Gener de 1981, nº1), manifestà que en la compra del Castell hi entrava: el terreny, les muralles, l'interior del recinte i "terrenos adyacentes". No pretenc negar aquesta afirmació; únicament posar-le en dubte en lo que respecta a la compra de l'interior del recinte. No he pogut trobar cap inventari que ho confirmàs; si els senyors propietaris el tenen, les serà molt fàcil invalidar el meu article.

(1) Nota.

El Castell està inscrit en el Tom 244, foli 138. Nº de la finca 247. Desembre de 1872.

Pep Terrasa.

Hem fet aquest número:

Joan Nebot
Mari Germa Melis
Joana Colom
Jaume Fuster
Biel Pérez
Toni Garau
Ani Muñoz
Ma. Antònia Nadal
Pep Terrassa
Maria Vives
Ma. del Carme Fuster
Joan M. Rosa
Margalida Rexach

Mateu Gili
Gori Mateu

Els articles publicats en aquesta revista expressen únicament l'opinió dels seus autors.

Bolletí de l'Obra Cultural Balear
Capdepera-Cala Rajada
AGOST 1982
Carrer d'Es Port, 43 - CAPDEPERA
Dipòsit legal: P.M. 497/80
Imprimeix: Apóstol y Civilizador, Petra.

- FINS ARA, THAVIEM VIST BEN POC PER MALLORCA. PER QUÈ?

- No havia vingut més aquí per la senzilla raó de que ningú m'havia cridat, o no havien coincidit les dates, o quan volíem venir teníem altra feina... Però jo, ganes de venir, sí que en tenia. I, sobre tot venir a fer recitals a pobles com a Cala Rajada, Artà, Pollença, que és quan la gent et coneix i tu connectes una mica amb ella.

- FACEM UN POC D'HISTÒRIA D'EN PERE TAPIAS CANTANT...

- Jo vaig començar a cantar l'any 68. Ara bé, d'una manera professional, des de l'any 75.

- ...DUES DATES SIGNIFICATIVES DINS LA NOSTRA HISTÒRIA RECENT... ¿TENEN ALGUNA RELACIÓ?

- No. Són coincidències. L'any 68 vaig començar a cantar estant a la Universitat. Aleshores vaig acabar la carrera d'advocat i vaig començar a exercir-la. Però per unes coses que es poden dir la casualitat o la sort o l'atzar, quan ja començava a exercir la carrera, això de la cançó em va començar a anar bé. Aleshores em vaig tenir que plantejar, o bé deixar el món de l'advocacia o bé deixar el món de la cançó. I em vaig inclinar pel món de la cançó.

- PER QUÈ?

- El món de l'advocat, en quan exercici liberal, com a professió, sense desmerèixer ningú, és poc creatiu en quan a que la tasca que pots fer és molt rutinària. És com aquell que té una botiga i li agrada conservar els clients. Però no fots res més que guanyar diners...

Un poc per carambola va venir a les festes del Carme de Cala Rajada En Pere Tàpias. Un sempre té por de trobar-se amb una "dette", i aquesta vegada la sorpresa va ser descobrir una persona senzilla i amigable, bon conversador i un observador fide de la realitat. Endemés de cuidar sa línia (sa gorra i sa panxa) diu coses interessants, com aquestes...

Aleshores, penso que la vessant de cantant és més lliure, és més creativa, és sempre imaginativa, és sempre conflictiva i és apassionant. Per a mi no hi havia cap dubte, i per això em vaig tirar cap a la cançó. I això era l'any 75.

- LO QUE CANTES ÉS TOT TEU?

- Sí, el text i la música. Jo faig un tipus de recital que no és un recital en sí. No es tracta de cantar una cançó, parar, cantar una altra cançó i anar parlant. Jo faig tot un show que comença en un moment i s'acaba en un altre. Tot va lligat. Aleshores tot aquest show és meu.

tant, més, inclús, que sortir per televisió. Ara sembla que la Generalitat de Catalunya es comença a preocupar un poc de la infraestructura.

- LA IRONIA POLÍTICA DELS TEUS RECITALS, ¿ÉS UNA CONCESSIÓ AL PÚBLIC O ÉS UN COMPROMÍS TEU?

- Jo penso que la política forma part de la vida humana. Aleshores, com que jo ironitzo sobre la vida que és la conducta de la persona, la política forma part d'aquesta conducta. Podríem dir que és una part integrant d'allò que l'escriptor en diu "la condició humana".

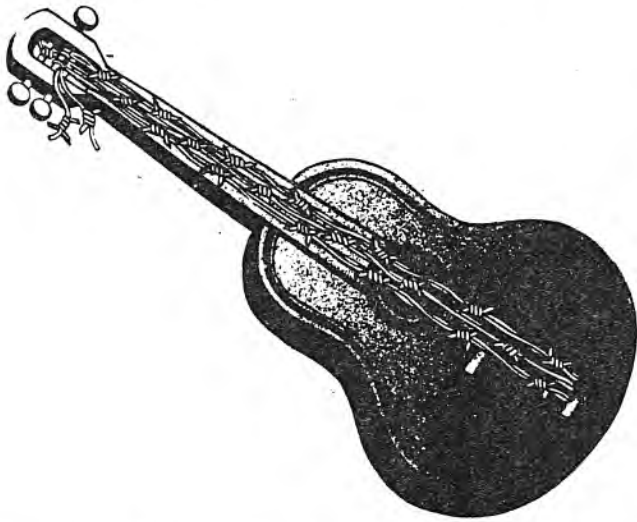
- TENS MILITANCIA POLÍTICA?

- Jo estic de simpatitzant, encara que bastant allunyat per qüestions de caire nacional, del PSC-PSOE. Vaig ser un dels dos mil signants del Congrés fundacional del PSC. Després va haver-hi una mena de sofregit estrany i es lià amb el PSOE i tot això... Encara no s'ha discutit això, ha quedat mig borrós... però jo estic aquí.

- HI HAVIA GENT QUE S'ESCUDAVA EN LA MANCA DE LLIBERTAT PER A PODER EXPRESSAR-SE, PERÒ QUAN HO HAN POGUT FER S'HA VIST QUE AIXÒ ERA UNA EXCUSA.

- Primer, jo penso que la lluita per la llibertat no ha de parar mai. En Gori Mir, del PSOE, en el seu llibre parla de la conjunció del ciutadà del món, i parla d'una complementació entre l'home com a individu al qui es respecta la seva llibertat individual, però que al mateix temps forma part d'una

col·lectivitat com a persona activa. Jo penso que la llibertat és una lluitada cada dia, i la trobo vigent a aquesta lluita. Abans, i quan dic abans sempre parlem d'abans del 75, hi havia un bloc comú que anava a la recerca d'unes condicions mínimes que se'n podrien dir "viure". Passat aquest punt, post-75, s'ha obert una porta. Són molts d'anys de no veure llum i de cop i volta s'obri la finestra i te n'entra una onada. Aleshores et trobes que vas una mica atabalat, però jo penso que va per aquí la cosa, eh?

- PODRIA ESSER QUE ELS CANTANTS, DURANT LA DICTADURA FOSSIU MÉS SOLIDARIS QUE NO ARA?

- Hi ha hagut un procés de maduració. Pensem que fa uns anys enrera se feien molts recitals de caire polític perquè no hi havia cap altra línia d'expressió. Ara, en canvi, s'estan produint uns recitals de caire "artístic", per dir-ho d'una manera general. És a dir, ara pots expressar una colla de coses però ho has de fer des del punt de vista artístic. Després hem de tenir en compte que tothom ha madurat una mica la seva obra, i qui més qui menys pot donar un recital en solitari. Ara bé, en el fons la gent continua essent solidària. Seguint la norma d'En Braçsens, els cantants acostumem a ser solitaris, però som solidaris.

- ELS CANTANTS CATALANS TENIU UNA ÀREA GEOGRÀFICA RESTRINGIDA I UN PÚBLIC DETERMINAT. PROFESSIONALMENT, ¿QUINES PERSPECTIVES DE FUTUR TENIU?

- Ara faré tipologies:

Una seria la d'aquell cantant que ha deixat de seure a la cadira i tocar la guitarra, i llavors ja s'ha muntat un conjunt evolucionant cap a lo que se diria espectacle.

Hi ha l'altre cantant que, aleshores s'ha refugiat en un altre tipus de text, és el refugi intel·lectual amb lletres d'altre gent, de poetes...

Després tenim el cantant que ha anat cap a un selectiu, no en quan al públic sinó en quan a lo que fa. És a dir, el que fa ho fa d'una manera selecta...

I haurà, també, actituds com, per exemple, la meva. Jo, en el fons, no soc res més que lo que podrien ser aquelles persones que se'n dirien joglars o trovadors dels segles XIV i XV.

Penso que tot això lo que vol dir és preocupació. Vol dir que lo que interessa és que la cançó vagi endavant a nivell professional. Tothom et preocupa de donar una imatge. Hem de tenir en compte que, anys enrera, anavem amb una sabata i una espardeunya. Arribaves a un lloc i trobaves els organitzadors amb tota la bona fe i tota la voluntat però res més. En canvi l'altre dia varem estar aquí fent una actuació i hi havia llums, hi havia un escenari i uns micros... tot això és una professionalització. Lenta però que hi és.

- LES VOSTRES CARRERES, NO ESSENT ESPECTACULARS, TENEN PER ALTRA BANDA L'AVANTATGE DE SER MÉS INTEMPORALS. TENIM EL CAS DE CANTANTS FRANCOSOS QUE CANTEN FINS QUE ES MOREN...

- A França hi ha una tradició a darrera. A Catalunya portam vint anys de cançó però a darrera aquests vint anys no trobam una recuperació de fórmules fins als segles XIV o XV.

A França, repeteixo, quan arriben Brassens, Leo Ferrer, Farrat, Bàrbara, Guivert, i tots aquests que podriem anomenar els nostres mestres, ja tenen a darrera un bagatge de tradició. La plenitud que té un Leo Ferrer als seus quasi 60 anys és bestial, tu. Perquè és tota una experiència artística i humana... Aleshores, jo encara soc jove dins el món de la cançó.

- DE QUI ET SENTS A PROP COM A CANTANT?

- Un que m'agrada bastant, que el me va donar a conèixer En Pi de la Serra, és En Pierre Perret. És un tio com jo però va acompanyat d'orquestra i potser, també, hi posa més text. En Brassens també m'agrada, i alguns cantautors italians com Lucio Dala i Giorgio Gaber. Som gent amb un estil bastant identificat.

- NO HAS ANOMENAT CAP CANTANT CATALÀ NI CAP ESPANYOL...

- Hòme, catalans tots! Jo els he seguit a tots i he cantat amb tots... En quan a cantants espanyols... em poses en un "lio"... tenc un disc que m'entusiasma i es diu "Todo está muy negro", que és una recopilació d'un grup que es deia "Las madres del cordero". Encara que el grup ja no existeix, jo encara els escolto. Són cançons molt divertides i ben fetes.

- DIUS QUE UNA DE LES TEVES FONTS D'INSPIRACIÓ SÓN LES LECTURES. QUE LLEGEIXES?

- Sí, m'agrada molt llegir. Aquests dies que he estat a Artà m'he llegit "Els Reis de la Casa de Mallorca", m'he llegit el llibre d'En Gori Mir, estic llegint "El pensament de Joan Maragall"... i a casa en tinc uns quants de començats. Jo llegeixo sempre set o vuit llibres a la vegada.

- NO HAS PARLAT DE POESIA...

- És curiosíssim, però poesia en llegeixo molt poca.

- HI HA UN AUTOR O UNA OBRA QUE T'HAGI IMPACTAT, QUE T'HAGI FET CREAR UNA DETERMINADA CANÇÓ?

- Sí... moltes cançons.

Una obra que em va impactar molt va ser el Bearn d'En Villalonga. Una altra, Solitud de Victor Català. També m'ha influenciat Emili Vilanova, el costumbrista. També l'Ulises en la traducció catalana de Mallafré, és una obra per a ser rellegida.

Jo lo que més he llegit ha estat teatre. Quan jo tenia 14 anys, a casa meva l'únic que hi havia eren obres de teatre, i a aquella edad jo ja me llegia, en bo o en mal, Eurípides, Shakespeare, Lope, Calderón, Tirso... tots els sainets des de Ramón de la Cruz fins als Hermanos Quintero, amb el López de Rueda i tota aquella colla... el teatre català, Guimerà, Rossinyol...

- PEL QUE DIUS, TU, DE JOVE, JA DUIES UN GRAN BAGATGE CULTURAL. COM CONECTAR AMB UNS JOVES QUE NO EL DUEN? PER QUÈ NO EN DONES MÉS A LES TEVES CANÇONS?

- Mira, estem parlant de cançons. Una cançó és diferent d'un poema - que llegeixes tu sol i després hi pots tornar. Una cançó és un instant. Una cançó no és per a ser escrita i llegida, no, una cançó és per a ser cantada i és una de les bases de la transmissió oral. Per això a vegades em fa por... Però per altra banda també penso, ¿I que no és bo també fotre-li alguna cosa una mica més elevada?.

- PER QUÈ CANTES SOL?

- Mira, crec que el cantar sol és un problema de ritme. Jo tenc un tipus d'espectacle ja montat, i està tan viciat musicalment i de tot, que jo veig que lo que podria guanyar en riquesa musical, ho perdria en ritme i comunicació.

COL.LABORACIONS

SENSE CAP NI CENTENER

Només la inconsciència pot deixar passar aquests absurds.

Quan un bon grapat de joves, gratuïtament, ha ensenyat durant una setmana als nins a fer caparrots (i fa anys que ho fan). Quan un altre grup de trenta joves ha fet una acampada amb nins del poble i han organitzat tallers de fang, ma-cramé, pintura, mim, paper, expres-sió, etc. Quan els organitzadors de les festes del Carme han fet lo possible perquè hi hagués ball de bot obert per a tots. Quan numerosos estudiants tenen les vacances i valdria la pena connectar-los en alguna activitat en bé del poble. Quan en el poble tenim dos grups de ball de bot...

La fundació March (que a nivell de Biblioteca cuida tant lo nostre), ignorant totalment la realitat local, organitza un curset d'animació dedicant-li tants de doblers com els que l'Ajuntament dedica a totes les festes del Carme. Uns monitors que no coneixen per res Capdepera i Cala Rajada criden els nins per fer durant l'agost lo que espontàniament els joves d'aquí havien intentat fer durant el juliol.

¿No era normal integrar-hi els que des d'aquí han demostrat massa vegades el seu interès per aquestes activitats?

Però això encara no mos pareix lo més gros. Que la casa March estigui allunyada de la realitat local és un fet reconegut. Lo que no comprenem és com l'Ajuntament ha pujat alegrement a aquest carro convertint-se en col.laborador d'aquest esguerro.

¿No era tasca dels nostres regidors fer veure a la Casa el desbarat que anava a fer? ¿Convé fer més capelletes? ¿No són importants les realitats que neixen aquí? ¿Els joves de Capdepera i Cala Rajada només existeixen quan han d'omplir un dematí de les festes de Sant Bartomeu l'any que a Ca'n March no les passa pel cap ferres?

Malgrat tot desitjam que tant els nins com els monitors d'aquest Curset d'Animació s'ho passin molt bé. Ells n'estan nets.

Currolles d'un somiador

11. És molt trist que l'única mani festació de vida a casa teva sigui el fum que surt per la xemeneia.
12. He vist una gavina adornant el teu despatx i he pensat que fa molts d'anys l'escola va embalsamar el teu esperit.
13. No perquè l'escolà estigui molt de temps dedins l'esglèsia, per això està més aprop de Déu.
14. El fum dels camions ha fet molt incòmode el meu viatge; però, m'ha fet més mal l'aromàtic perfum de les teves aparències.
15. La democràcia certament fa coses singulars; qualcú, que ha nat a un carrer, morirà a un altre sense haver-se canviat de lloc.
16. És per educació que estic callat quan tu parles; i no perquè estigui d'acord en tot el que tu dius.
17. Si el triomf arriba a la teva vida és perquè dones una passa més, quan tots ja s'han aturat.
18. Les idees, com l'aigua, no són més bones perquè estiguin embotellades.
19. Tant li hem dit "senyor rector" que ens hem oblidat del seu nom i llinatge.
20. Així com més m'agraden les platges és quan estan nues.

Gregori Mateu

EL MALSON

- Sembla que aquesta nit t'han fet el forat tort -li va dir la dona.
- Deu ser per la brusca -va contestar-li ell amb aspror.

Tenia raó la dona, aquella nit; l'amo En Joan semblava molt preocupat. Nervios. Desassossegat. Se li notava un esverament al coll, una ansietat a l'esguard, una agitació

als dits en agafar el cigarro. I ell, habitualment, era encalmat, parsimoniós.

Ja era nit tancada. L'horabaixa havia estat bruscos, encara que l'estiu s'esdevenia proper. Des de la cuina se sentia com les teules gotejaven, i el degotís tupava el terrat amb persistència. Feia poc

temps que la pluja havia parat, però, dins el llevant, la nuvolada ja s'havia desclosa i la lluna, gran i redona, il·luminava tot el carrer nou.

La taula estava parada i el sopar enllestit. La filla de l'amo En Joan, una al·lota alta, primat-xola, lletja, cantussejava mentre brodava, amb fil vermell, uns estranys símbols sobre una tela blau negra.

- A sopar -cridà la mare.

La filla entrà a la cuina encara cantussant. Amb passes rígides, cos encarcerat, cap alt i amb el braç dret estirat cap endavant, va fer tornioles al pare.

- "Que tú bordaste en rojo ayer..."

Era una cançó estranya. No s'assemblava gens ni mica als copeos.

- Ara no són hores de cançons.
Hora de sopar és ara -La veu del pare era agra.

Sopàrem.

L'amo En Joan amb quatre grapedes. La madona, entre cullerada i cullerada, mirava al marit amb l'esguard guarnit d'interrogants. La filla, una menja-miques, amb cara d'oi, apartava tota la verdura del plat.

- Fa fàstic veure't menjar -la mare.

- Ja sabeu que la verdura no m'agrada -la filla.

- A tu no hi ha res que t'agradi -el pare.

- Hi ha una cosa que menjaria amb molt de gust: rojos farcits -i va esclafir amb una rialla, gairebé histèrica.

Jo tenia els ulls aficats al plat, però estic segur que l'amo En Joan li va fer un gest significatiu perquè callàs. Vaig sentir el pes de la seva mirada sobre el meu cap.

Va fer-se un silenci. Era la segona vegada aquell dia que sentia la paraula "rojos".

En acabar de sopar, l'amo En Joan, gairebé sense mirar-me, com obessionat per pensaments tèrbols, llunyà, absent, va dir-me:

- Ja pots anar-te'n. Jo baixaré la palla al mul.

- La pot baixar ell -sa madona- no m'agrada gens que pugis aquella escala de gat. Té un escaló podrit i podries fotre de folondres.

- He dit que jo baixaré la palla. I prou!

No va'm parlar-ne més.

Però va estranyar-me la decisió de l'amo. Durant els cinc anys que feia que jo estava al servici d'aquella casa, la darrera feina de cada dia, després de sopar i abans d'anar-me'n a ca meva, era pujar l'escala de gat que conduïa al sostre, arronsar un grapat de palla i amollar-la pel forat de la trapa, cap a la menjadora del mul, just a sota. I aquella nit, just aquella nit en que l'amo En Joan estava tan nerviós, me dispensaven d'aquella tasca.

Era molt estrany.

Acabat de sopar vaig acomiadar-me.

El carrer, encara banyat per la pluja i amarat de lluna, era solitari. Als arbres de la Plaça de

l'Església, uns al.lots, àpedrega-
ven els gorrions que romanien en
llurs branques. Vaig arribar a ca-
sa. El meu germà encara no s'havia
colgat. Amb el pit nuu i assegut
al llindar de la finestra, fumava.
Les glopades de fum, expulsades
amb força, se perdien dins la fos-
ca del carrer. La nostra mare ens
tenia prohibit fumar i al matí, si
sentia olor de fum dins la cambra,
ens sermonejava per llarg. Ens des-
pullàrem i ens ficàrem dins el
llit. Era un llit ample, de lle-
nyam vermell, de capçal alt, macís.

Ben al mig de la màrfega teníem sem-
pre un gual, on ens acomodàvem. Les
nits de poca son, el meu germà me
contava les seves aventures amb Na
Catalina. Il.lusions i desitjos a
caramulls. Ell era uns quants anys
major que jo. Ja era tot un home,
mentre que el meu cos es descloïa a
aquell món de calentures. Món enci-
sador, que intuïa a través de les
confidències del meu germà. M'agra-
dava i em captivava la seva veu, a
vegades ronca de desig per Na Cata-
lina, o quan tot el seu cos s'estre-
mia amb el record d'una besada o
amb el reviure d'un refrec. Aleshores
m'agombolava al seu redòs. Ell,
contant-me totes i cada una de les
seves experiències de viure, m'obria
les portes al món dels adults.

A vegades també me contava coses
sobre els seus ideals. Els seus vint
anys eren vint esperonades de rebel-
lia contra les injustícies socials.
Es rebel.lava contra la concepció
capitalista del món, i, sobretot
contra la concepció que aquest capi-
talisme tenia de la terra.

- La terra -deïa el meu germà, i
se li endurien els trets amb u-
na virilitat vitenca- ha de ser
per al qui la treballa, per al
qui la sua, per al qui la so-
freix dins la carn, per al qui
l'estima.

Ell tenia ben clar -jo aleshores
no ho entenia gaire- que l'única es-
perança dels humils i els pobres
era el concebiment socialista del
món. I l'angoixaven uns moviments
feixistes que neixien dins l'Alema-
nya i dins l'Itàlia.

- Les forces democràtiques del
món estan en perill -me deïa-.

L'imperialisme invoca els déus
de la guerra. Hefaistos tendrà
feina per llarg.

Jo l'estimava al meu germà, gaire-
bé amb idolatria, no només perquè
m'obrí el seu cor de pint en ample,
no només perquè m'imbuïa ganes de
viure, no només perquè em feia par-
ticip de les seves intimitats, sinó
perquè jo tenia una imperiosa i ina-
jornable necessitat d'estimar i de
sentir-me protegit. I amb ell me
sentia segur.

Aquella nit, però, va estar ca-
llat. S'entotsolà dins el seu si-
lenci. Va dormir-se aviat. Jo no.
El comportament anormal de l'amo
En Joan me tenia... no sé, com a
preocupat. Qualque cosa se portava
entre mans. I no devia ser molt
transparent quan no en parlava.
Per'mi que tot havia començat el
matí, quan ens visità a la finca
on feinejàvem, devers Sa Tafona,
En Mamerra. Muntat a la bicicleta
de manillar alt, arribà, xano xano,
pel camí costerut. Va escometre
l'amo i, els dos, es ficaren rera
una soca d'olivera per parlar. La
soca era molt grossa, foradada i
buida, retorçada, mossegada pels
anys i els corcs. Algunes paraules
ressonaven dins el buit, sobretot
la veu prima i atiplada d'En Mame-
rra. La veu de l'amo, gruixada i
fonda, no m'arribava gaire bé.

-...és la primera partida que a-
rriba... molt segur... l'amo En
Joanet... ja veurem... amb els
altres.

- ...?

- ...una estesa de rojos... espe-
ren res...

- ...?

- ...ben entesos...

I així passaren mitja hora llar-
ga. S'acomiadaren, gairebé a crits,
vaig suposar que era per confon-
dre'm, ja que la xerrameca havia
estat molt sospitosa.

En Mamerra se'n tornà, camí avall,
per on havia vingut. L'amo tornà a
la feina, capficat i en silenci.
No hi havia dubte de que els seus
pensaments volaven cap a uns altres
indrets.

Va distreure'm els pensaments l'alenar del meu germà. S'havia fet pesat. I tot el seu cos s'estremia amb un tremolor angoixós. Remugava paraules inintel·ligibles, gairebé com a gemecs febrils. Les seves mans començaren a cercar entre els llençols quelcom on aferrar-se. Cada vegada alenava més espès. L'esverament del seu cos augmentava amb força. Les seves ungles se clavaven als meus braços. Me feia mal. Ara ja tot el seu cos se revinclava, se retorcia esperitat, amb estrebaments folls. D'una etzibada va posar-se sobre mi, agrapant-me amb desesper. Amb els refrecs, els seus plors humitaven les meves galtes. Agitant-se sense aturall, d'una batzegada va enlairar-me sobre ell...

De sobte romangué parat, quiet, inmovil, alenant profundament, acompassadament. Calia esforçar-se per percebre el seu respirar. Vaig tocar-li el rostre i les llàgrimes regalimaven galtes avall.

- Estic despert -va dir-me-. He tengut un somni ferest, atuídor... Encara me sent agrapat al seu afecte.

Va contar-me el somni. Eren a la Societat -el meu germà pertanyia a les joventuts socialistes-. Era una nit de ball. Ell ballava amb Na Catalina. La tenia estreta dins els braços, amb tot el seu cos pegat al d'ell. Juntes les galtes. El pols d'ella el sentia aquí, bategant sense minva. Ella se deixava dur, dòcil i lleugera, com una papellona, al ritme de la música. Ell la sentia prop, seva, com si fos una part d'ell mateix. Era feliç. Amb una felicitat assossegada i calmosa. No sentia ni el desig de posseir-la; aquell desig, gairebé dolorós, que altres vegades li havia omplit les venes de foc. Era una felicitat lleugera, plaent, com el vol d'unes gavines sobre el buit de la mar.

De prompte un alderull va rompre l'encant. Uns homes vestits de foc i amb brodat de foc sobre la pitrera, va irrompre amb violència dins la sala. Portaven fusells i, amb la rapidesa del llamp, començaren a pegar trets per tots els indrets. Esborronava la cridòria. Un clima d'horror ho invadia tot.

- Un broll de sang calenta me cremava el rostre. El cos de Na Catalina em llenegava dins els braços. Estava ferida. Estava morta, morta, morta! M'he despert amb el gust de la sang a la boca, amb la fredor dels seus llavis al meu pit...

El meu germà va rompre amb un singlot de plors sense consol. Abraçat a ell, poc a poc, va tranquil·litzar-se. Passaren hores abans que els dos ens quedàssim adormits. Fins que la son me va retre vaig sentir el seu singlotejar.

Tot havia estat un malson.

A trenc d'auba ens aixecàrem per tornar al treball. Vaig entrar a casa de l'amo En Joan, com cada dia, per la porta de la cotxeria. Enfront, al costat del carro, hi havia l'escala de gat, per pujar al sostre. L'escaló podrit estava romput. Vaig adonar-me'n de que tota l'escala estava empastifada de fang, del fang rojenc del carrer.

Dalt de l'escala, la porta del sostre estava tancada amb pany i clau. Mai no l'havia vista tancada a la porta del sostre. Dins l'estable, la menjadora del mul era buida, ni un bri de palla. Enfilant-me dalt la menjadora, pel forat de la trapa -per on amollàvem la palla- vaig pujar al sostre. A penes si hi entrava un micoi de celestia de l'au

ba pel finestró, però allí a un rā
có, i tapat amb palla, hi havia un
embalum. A les fosques, gairebé
d'eima, vaig enforinyà la mà dins
la palla, cap a l'embalum... Vaig
quedar de pedra. Un calfred em re-
corregué l'espina. Vaig aixecar-

me atèrrit. I, al moment, vaig te-
nir la certesa de que el malson
del meu germà se faria realitat.

Allí, al racó, dins el sostre de
l'amo En Joan, baix de la palla,
estava farcit de fusells.

Es Xoric de Son Xona

Desports

No és cap secret que "Cap Ver-
mell" ha mantingut una actitud crí-
tica respecte del tennis, en totes
les ocasions en que n'ha parlat.

Però no és menys cert que sempre
hem estat oberts a totes les sugge-
rències, rectificacions, puntualit-
zacions i esmenes que se mos hagin
volgut fer.

Deim tot això perquè, recentment,
tenguérem ocasió de fer una xarra
da amb En Jaume Amer "Taqueta", del
Club Tennis Rancho Bonanza. D'aque-
lla conversa en treguérem algunes
conclusions que resumim per als -
nostres lectors:

- Cala Rajada, amb quatre clubs fe-
derats i 27 pistes de terra, comte
amb instal·lacions més que suficients
per a atendre la demanda, tan en -
qualitat com en quantitat.

- Aquestes instal·lacions són un -
motiu d'atracció per a molts de tu-
ristes, alguns dels quals venen a
Cala Rajada perquè saben que aquí
es pot practicar el tennis.

- Els Clubs existents son privats
i és lògic que intentin treure u-
na rentabilitat a la inversió rea-
litzada.

- No hi ha cap organisme oficial,

ni tan sols la Federació, que ajudi econòmicament a promocionar el tennis de base.

- La filla d'En Jaume s'ha proclamada campiona de Balears de la categoria "Cadete". Aleshores no sap si podrà assistir al Campionat d'Espanya ja que, fins ara, no ha rebut cap oferta de subvenció per part de la Federació.

- En Jaume Amer reconeix que si la seva filla ha obtingut aquest Campionat, és perquè s'ha passat moltes hores dins la pista i que si hagués hagut de pagar lo que això val, no ho hagués pogut fer.

- El Club Tennis Rancho Bonanza, de cara a la temporada baixa, té pensat establir unes quotes mínimes per tal de que el tennis pugui ésser practicat per quasi tothom.

Conclusió:

Ara per ara, el tennis no és a l'abast de TOTHOM. Caldria que els bons propòsits i l'esperit de promoció d'En Jaume "Taqueta" fossin seguits per altres clubs. I caldria que els responsables del nostre esport pensassin que no sols de futbol viu l'home.

.....

Esteim aferrats a la màquina d'escruiure, breus moments després d'haver acabat el partit de la final del XIII Trofeu Capdepera-Cala Rajada de Futbol. I, en calent encara, feim aquest comentari apressat.

En primer lloc, els resultats:

Escolar, 1 - Badia, 2
Felanitx, 3 - Manacor, 3
(Classificat el Felanitx per penaltys)

Escolar, 1 - Manacor, 1
(Tercer lloc pel Manacor, per penaltys)

Badia, 3 - Felanitx, 1
(Campió, el Badia CMSS)

Justa i merescuda la victòria del Badia que s'ha mostrat com el millor conjunt del Torneig. Li auguram un brillant paper dins la Tercera Divisió

Decepcionant, per altra part, la actuació del Manacor. Molt haurà de millorar si aspira als primers llocs de la classificació.

En quant a l'Escolar, esperançador la presentació davant la seva afició. No dubtam que l'haurem de veure com a capdavanter de la Preferent.

Resultats del VIII Trofeu Sant Bartomeu de Futbol Alevin:

Badia 3 - La Salle 0
Escolar 2 - Cardassar 0

Per al tercer lloc:

La Salle 3 - Cardassar 1

Final:

Badia 1 - Escolar 0